

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.192 van 23 januari 2014
in de zaak A. 208.163/XIV-34.831**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Lieve Pepermans
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 maart 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 96.374 van 31 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9557 van 25 maart 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Caroline Driesen, die loco advocaat Lieve Pepermans verschijnt voor verzoekster, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt naar eigen zeggen op 2 december 2009 België binnen en verklaart zich op 3 december 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juli 2012 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 januari 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van “de motiveringsplicht inzake bestuursrechtspraak” op.

Verzoekster citeert uit het bestreden arrest dat de dossierbehandelaar krachtens die bepaling de asielzoeker “enkel (dient) te confronteren met tegenstrijdigheden die tijdens één en hetzelfde gehoor opduiken, doch niet met tegenstrijdigheden die naar aanleiding van onderscheiden asielprocedures in verschillende EU-lidstaten werden vastgesteld”. Volgens verzoekster spreekt artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 over een “vergelijking met de door hem gedane verklaringen”, zonder evenwel te specificeren dat het enkel verklaringen betreft die tijdens datzelfde gehoor zijn afgelegd en zonder voorbehoud te maken voor verklaringen die werden afgelegd tijdens een asielprocedure in een andere EU-lidstaat. De ambtenaar moet de asielzoeker dus ook confronteren met tegenstrijdige verklaringen naar aanleiding van het terugnameverzoek bij de dienst Vreemdelingenzaken of van een eerdere buitenlandse asielprocedure. Ook het op de website van het commissariaat-generaal geplaatste gehoorhandvest is zeer duidelijk en sluit, evenals het voornoemde artikel 17, aan bij de richtlijnen van het UNHCR.

Verzoekster citeert verder uit het bestreden arrest dat zij haar standpunt in het kader van het beroep kan toelichten “zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn of dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden te becommentariëren”. De tegenstrijdigheden met het asielrelaas in het Verenigd Koninkrijk kwamen echter pas naar boven in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 juni 2012, zodat het voor verzoekster onevenredig moeilijk was deze tegenstrijdigheden nog te weerleggen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster besluit dat heel het bestreden arrest in essentie op deze tegenstrijdigheden met het asieldossier uit het Verenigd Koninkrijk is gesteund, zodat geen sprake is van slechts een overtollig motief.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het bestreden arrest lijkt te suggereren dat met “tegenstrijdigheden die naar aanleiding van onderscheiden asielprocedures in verschillende EU-lidstaten werden vastgesteld” geen rekening moet worden gehouden hoewel “die tijdens het gehoor

opduiken”. In het verslag aan de Koning bij het meergenoemd koninklijk besluit van 17 juli 2003 wordt juist benadrukt dat de confrontatieplicht niet enkel de op de dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen betreft maar ook iedere andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratief dossier voorkomt.

Verzoekster stelt dat de dossierbehandelaar in vier maanden ruimschoots de mogelijkheid had om haar verklaringen uit het eerste gehoor te vergelijken met en te toetsen aan de verklaringen in het Britse asioldossier in zijn bezit. Volgens haar wijst alles erop dat de dossierbehandelaar de tegenstrijdigheden al vóór het tweede gehoor had vastgesteld. Het Britse asioldossier is vanzelfsprekend gebaseerd op de verklaringen die zij voor de Britse asielinstanties had afgelegd en in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 juni 2012 wordt meermaals verwezen naar verzoeksters verklaringen ten overstaan van het Home Office.

Beoordeling

6. In haar enig middel had verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer laten gelden dat zij op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden uit het Britse asioldossier en dat, vermits haar in het Verenigd Koninkrijk afgelegde verklaringen verschillen van haar in België afgelegde verklaringen, zij de mogelijkheid had moeten krijgen om hierop te antwoorden.

6.1. Wat de voorgehouden schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling enkel op de procedure voor het commissariaat-generaal betrekking heeft. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht uitspraak gedaan over verzoeksters beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Waar verzoekster thans aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft gesteld dat zij op het commissariaat-generaal met tegenstrijdigheden tussen haar in België afgelegde verklaringen en haar voordien in het Verenigd Koninkrijk afgelegde verklaringen had moeten worden geconfronteerd, gaat zij

eraan voorbij dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kwestieuze tegenstrijdigheden heeft aangehaald en aangevochten en dit in het kader van haar beroep waarover in het bestreden arrest met volle rechtsmacht uitspraak is gedaan. De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus in de plaats gekomen van de administratieve procedure voor de commissaris-generaal. Verzoekster geeft niet aan dat zij de in de aanvankelijk bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet naar behoren heeft kunnen aanvechten. Nu verzoekster zich in het kader van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft kunnen verweren tegen de kwestieuze tegenstrijdigheden en daarover ten gronde uitspraak is gedaan, heeft zij geen belang om zich tegen de vaststelling van die tegenstrijdigheden in de aanvankelijk bestreden beslissing te verzetten.

Zelfs al zou artikel 17, § 2, van het meergenoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 met de aanvankelijk bestreden beslissing geschonden zijn door een beslissing te nemen zonder verzoekster met de tegenstrijdigheden tegenover het Britse asiële dossier te confronteren, dan kan deze onregelmatigheid het bestreden arrest niet aantasten vermits dit arrest in de plaats van de aanvankelijk bestreden beslissing is gekomen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft gedaan nadat verzoekster ten gronde al haar opmerkingen betreffende kwestieuze tegenstrijdigheden heeft kunnen uiteenzetten. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De door verzoekster aangehaalde “motiveringsplicht inzake bestuursrechtspraak” heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, die een vormvereiste is en derhalve vreemd is aan de juistheid van de motieven van het rechtscollege.

Verzoeksters kritiek dat zij op het commissariaat-generaal niet met een aantal tegenstrijdigheden tussen haar in België en haar voordien in het Verenigd Koninkrijk afgelegde verklaringen werd geconfronteerd, wordt in het bestreden arrest beantwoord met het motief dat die verplichting niet geldt voor “tegenstrijdigheden die naar aanleiding van onderscheiden asiële procedures in verschillende EU-lidstaten werden vastgesteld”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen